

[Finansministeren.]

i år med indtægtsforøgelse. Der tiltrænges altså stærkt en beskyttelse af opsparingen og større retfærdighed i behandlingen af de forskellige opsparingsformer.

Men der er vel ikke tvivl om, at den største utilfredshed med skattesystemet bunder i en udbredt og berettiget fornemmelse af, at skatterne — og dette gælder vel særlig indkomstskatterne — er ulige og uretfærdigt fordelt. Megen af den utilfredshed, som i dag retter sig imod de offentlige udgifter, skyldes sikkert dette forhold. Det kan være ubehageligt for skatteyderen at skulle aflevere en betydelig del af indtægten i skat, men det var dog måske til at bære, hvis han var sikker på, at andre skatteydere, når de lever under samme økonomiske vilkår, bærer samme byrde. Denne sikkerhed har en meget stor part af landets skatteydere ikke i dag — man kan vist rolig sige tværtimod. Det almindelige indtryk er, at store uligheder gør sig gældende.

For det første virker det urimeligt, at bo-pælen skal spille så stor en rolle ved skattebyrdens udmåling, for statsindkomstskattens vedkommende igennem en differentiering af forsørgerfradrag og for kommuneskattens vedkommende ved store forskelle i de kommunale skatteprocenter, uligheder, som ikke blot gør sig gældende for forskellige indkomster, men også indenfor samme indkomstgruppe. En forskel i den kommunale beskatning synes velbegrundet i tilfælde, hvor der til denne forskel svarer forskellige kommunale ydelser, men det kan ikke påstås, at de store forskelligheder, som i dag forefindes, alene kan motiveres hermed. Uligheden i indkomstniveau og de bagved liggende forskelle i indkomstfordelingen medfører en uensartethed i den kommunale beskatning, som er vanskelig at forstå for skatteyderne.

Endvidere synes der i dag ikke at være det rette forhold selv for samme indkomster imellem skattebyrde og forsørgerbyrde. Det forsørgerbegreb, der arbejdes med, giver anledning til store urimeligheder i forhold

det imellem ugifte skatteydere, ægtepar og forhen gifte, ligesom den udviklede ordning, vi har såvel med børnefradrag, der betyder en større lettelse, jo højere indkomsterne er, som børnetilskud, der trappes af, når indtægten stiger, medfører resultater, der må anses for ganske uholdbare.

For det tredje — og dette er måske det mest afgørende — er ligningsgrundlaget, d. v. s. den opgørelse af indkomsten, som lægges til grund for indkomstbeskatningen, behæftet med betydelige mangler, mangler, der er så store, at ønsker er fremkommet om at forlade indkomstbeskatningen. Dette skyldes bl. a. en forskellig vurdering af indkomsterne, særlig mellem lønmodtagere og skatteydere, hvis skattepligtige indkomst i vidt omfang er baseret på værdien af forbrug af egne varer, endvidere at en række indkomster af særlig art er holdt helt udenfor indkomstbeskatningen med hjemmel i loven, og endelig at det samme sker uden hjemmel i loven — her tænkes på de mange forskellige former, hvorunder man søger at unddrage sig beskatning af den fulde indkomst.

Alle disse former for uligheder indebærer en uretfærdighed, som det forekommer mig at der skulle kunne opnås enighed om at søge undgået. Hertil kommer, at selve skattebyrdens fordeling over de forskellige indkomstgrupper og særlig den tendens, der i de sidste årtier har været til en stadig forskydning af skattebyrden nedad, efter min mening nu ikke alene må standses, men en ændring i modsat retning må finde sted.

Selvom der kan være uenighed om det samlede udgiftsniveau for staten og kommunerne, skulle der kunne opnås tilslutning til, at givne opgaver søges løst på den mest økonomiske måde, og selvom der også vil være uenighed om skattefordelingen, skulle der også være mulighed for at opnå tilslutning til at få de uretfærdigheder ud af verden, som i dag er tilstede imellem skatteydere, der har samme økonomiske evne.

Med de foreliggende forslag tages sigte på en løsning, hvorved dette skulle nås,